

1.

Poslední měsíce mám pocit, jako bych už ani nedokázala žít. Totiž, jako bych už teď ani nežíla, ale jaksi hibernovala. Jako nějaký zaimmovaný křeček nebo odložený počítač. Automaticky vykonávala činnosti a životně důležité funkce, ale v nitru čekala na něco jiného, nového, co má brzy zaručeně přijít.

Je to stejný pocit, jako když jsem byla malá a říkala si: Až vyrostu, tak...

A dnes, když jsem už konečně vyrostla a mohla bych dělat všechny ty úžasné věci, na které jsem se celé dětství chystala, mám dojem, že na to jaksi nemám... nevím, potřebnou sílu, odvahu, chuť, vhodné možnosti, prostor?

Například bych si strašně přála udělat díru do světa. Získat uznání, nějakou cenu. Mám už dokonce připravenou děkovnou řeč ve více verzích podle oblasti, v níž bych se uplatnila. Po děkování řekneme za Nobelovu cenu se přece jen musí stylisticky i emočně lišit od gratulací v takovém Kodak Theatre. Horší už je, že aby člověk dostal nějakou cenu, musí pro to něco udělat. Ze záhadných důvodů to nefunguje tak, že by komise jednoho dne zazvonila u mých dveří a odevzdala mi sošku a šek za mé neuvěřitelné a absolutně nereálné ambice, kte-

ré zatím nebyly přínosem v žádné lidstvu známé oblasti.

Zkrátka, i já si uvědomuju, že na to, aby člověk něčeho dosáhl, se musí nadřít jako kuň. Kvůli tomu bych se možná i chtěla nadřít, jenže jako bych na to ani neměla podmínky. Tak kdy mám například napsat významné veledílo světové literatury, když si ani nestíhám vyžehlit košile? Kdy mám zachraňovat děti v Africe, když daňové příznání vyplňuju na poslední chvíli? Kdy se mám společensky angažovat, když rok po přestěhování stále nemám vlastní schránku?

Je to, jako by se mi čas ztrácel pod rukama. Vzbudím se a už jdu spát. Víkend uteče, ani se nestihnu vyštrachat z postele, a najednou je už další měsíc a za rohem jsou Vánoce. Ani si nestihnu koupit nové listy do kapesního kalendáře a už je tu letní dovolená.

Na první pohled se zdá, že problém může být ve špatném časovém managementu. Časový management. Nádherné spojení. Takové neproniknutelné. Znamená, že se jednoduše nedokážu zorganizovat. Ale protože jsem vzděláním psycholožka (tedy, abych hned ze začátku nehlala, absolvovala jsem dva semestry psychologie na univerzitě), mám na každou situaci po ruce mnoho zajímavých cvičení, která slouží k odhalení a vyšetření psychologického zádrhele, jenž se tvrdošijně ukrývá někde v našem životě a odmítá vyplout na povrch.

Tak například, když si chci vizualizovat problém časového rozvrhu svého dne, můžu sáhnout po názorné ilustraci, která by se dala na-

zvat Můj osobní časový koláč. Koláč jako celek znázorňuje standardní den a jednotlivé části ukazují, kolik času mi z něj ukrájí mé různé aktivity.

Celé to vypadá asi takto:

1. Práce 42 %
2. Tělesná hygiena 2 %
3. Jídlo a pití 2 %
4. Spánek 32 %
5. Buffy, přemožitelka upírů 11 %
6. Časová díra 11 %

Tohle je takzvaný Je-koláč, zachycuje status quo a můžeme říct, že to tedy nevypadá nijak skvěle.

Matka by mi řekla:

„Neexistují problémy s časem, pouze problémy s prioritami, Natálko.“

Na svém nočním stolku měla položenou knihu s názvem *Psychologie pro každého*, na jejíž obálce autor kladl otázku: *Musíte právě vy dělat to, co vám zabírá nejvíc času? Nemůže to za vás udělat někdo jiný?*

Podle mě tedy určitě může, otázkou pouze je, jestli chce!

Tento hlad po jednoduchých radách agresivně pozitivního ladění redukuje duchovní oblast na rovinu self-help příruček, pseudo-psychologických románů a organizovaných zájezdů do Indie.

„Mým úkolem je naučit tě myslet pozitivně.“
To zase říkal Ludovic.

Nevím, o čem mluvím, negativní myšlení do-
dává takovou energii.

Můj Je-koláč, opakuju záměrně s důrazem na negativitu, navzdory Ludovicovi, tedy není nic skvělého. To jsem však věděla už dřív, není to pro mě žádná překvapující novinka. Existuje však ještě Má-být-koláč. Vznikne, když každý díl koláče zanalyzuju a zamyslím se nad tím, jestli má zabírat tolik času, kolik zabírá, jestli nemá raději zabírat míň, víc nebo jestli, naopak, nemá zabírat vůbec žádný čas, jestli není třeba tento díl jednoduše ze života vyškrtnout, nahradit ho něčím jiným, lepším. Ideální stav.

Tak například hned první problém vidím v položce časová díra. Otevřeně přiznávám, že čas jako by mi někde v tom celodenním zápo-
lení někam unikal. Docela tichounce vytéká skrz nenápadné štěrby, zatímco moje pozornost se soustřeďuje na boj s mnohem závažnějšími a aktuálnějšími problémy.

Když tak vzpomínám, co se dělo včera, už si náhle nejsem jistá, co jsem dělala mezi sed-
mou, kdy jsem přišla domů z práce, a tři čtvrtě na devět, kdy na TF1 začali vysílat večerní film. A to už ani nemluvím o tom, že si vůbec nepamatuju, co jsem dělala minulý víkend. Víím jen, že jsem v pátek přišla z práce a na-
jednou jsem nabyla vědomí někdy v neděli v pět hodin odpoledne. Samozřejmě aniž by po mně zůstaly jakékoli stopy činnosti. Aniž bych kdekoli byla, cokoli uvařila, vyprala nebo vy-
žehlila. Také nemusím říkat, že jsem nenašla v pondělí ráno na stole ani vyrovnané archy

čerstvě napsaného románu nebo právě složené partitury.

Zvláštní věc, ta časová díra. Jak vzniká? Odkud se vzala? Záhada. Je nějak absolutně daná, nebo se čas, který se v ní ztrácí, dá využít i jinak? Anebo: může čas, který v ní ztrácím, ztráct místo mě někdo jiný?

Otázky, které prozatím nechávám nezodpovězené.

Jako druhý závažný problém se mi vnucuje položka s názvem práce. Na tomto místě musím vyvést z omylu ty, co si na základě grafu myslí, že jsem workoholička. To tak jen vypadá. Skutečnost je mnohem prozaičtější.

Před rokem jsem nastoupila do nové práce s velkým entuziasmem. Pokud jde o konkrétní povolání, je to jedna z těch moderních urbanistických, pro laika těžko vysvětlitelných pracovních činností, které by si člověk určitě nedal vytesat na náhrobní kámen. A protože v mém životě navzdory velkému procentuálnímu zastoupení hodnotově sehrává pouze minoritní roli, dá se moje povolání klidně a naprosto příhodně specifikovat jako „práce“.

Pod čarou, pokud má někdo z neznámých důvodů hlubší zájem, lze případně dodat, že jde o jednu z nespočetných činností v oblasti HR, tedy lidských zdrojů nebo zastaraleji personalistiky, kde se musím zabývat hlavně vytvářením podkladů, tabulek, statistik a grafů pro externí klienty. Prostě snažit se co nejefektivněji vtěs-

nat zaměstnance firem a úřadů do nejrůznějších stereotypů, procentuálních zastoupení, mediánů a průměrů. V mé práci je individualismus nepřijatelný. Pokud někdo vyčnívá z křivky, jeho případ je ihned důkladně analyzován a neposlušný jednatel je navrácen zpět do průměru kolektivu přísnými nápravnými opatřeními.

Aspoň že tuto práci nevykonávám na žádném prozaickém místě, ale přímo v srdci Paříže, v šestnáctém *arrondissement* čili obvodě. Jak smutné by bylo, kdybych se kvůli nudné práci každý den hnala do nějakého Hliníku nad Hronom, a ne přímo na avenue du Président Wilson, 1160, Paris, France.

Pracuji v té části ulice, která začíná dole u zastávky Alma-Marceau metra číslo 9. Víte, kde to je? Napravo přes řeku, hned naproti Tour Eiffel, tam, kde jsou košaté kaštiny na obrovském kruhovém objezdu z kočičích hlav. Kde u Seiny rostou mohutné skvrnité platany stínící hausboty ukotvené na břehu.

Jak nádherné je procházet každé ráno cestou do práce podél plynoucí řeky a na druhé straně, mezi vysokými platany, o necelých tři sta metrů dál vidět tyčící se vysokou železnou konstrukci. Je tak vzdušná, že je skrz ni možné spatřit zeleň stromů, rozprostírající se město a modrou, šedivou, fialovou oblohu s bílými oblaky.

Někdy mám pocit, že každou chvíli začne odněkud znít harmonika: „Sous le ciel de Paris.“ Bohužel tahle čtvrť není dostatečně turistická, aby se do ní zatoulal autentický pouliční harmo-

nikář. Toto území, rozprostírající se na sever od Alma-Marceau od Seiny až po nedaleká Champs-Élysées, se nazývá Quartier d'Or – Zlatá čtvrť, protože je zde umístěna stovka nejprestižnějších firem, podniků a obchodů. Cizinci, kteří sem zavítají, jsou s velkou pravděpodobností ubytováni v nedalekých pěti-hvězdičkových hotelech George V nebo Plaza Athénée a nadchnout je dokážou pouze nové kolekce Gucciho a Diora na avenue Montaigne. Pouliční harmonikáři je nezajímají.

Jediné, kvůli čemu sem chodí postavičky s batůžky na zádech a s fotoaparáty v rukou – takové, které by se nad harmonikářem dojatě rozplývaly a měly pocit, že zachytily pravou pařížskou atmosféru – je jakýsi samozvaný oltář před tunelem Alma-Marceau, kde se před několika lety při autonehodě fatálně zranila Lady Di. Pod pomníkem Plamen svobody, který tam trůní od roku 1987 – symbolem nehynoucího přátelství mezi Francouzi a Američany – začali návštěvníci iniciativně zapalovat svíčky a nechávat vzkazy pro mrtvou. Zdá se mi, že mezitím se kult tak rozrostl a vztahy mezi USA a Francií tak ochladly, že většina turistů je přesvědčená, že plamen ze zlatých lístků tam hoří výlučně z úcty k bývalé člence britské královské rodiny.

Kanceláře konzultantské firmy, pro kterou pracuju, se nacházejí v jedné z těch pařížských pětioschodových secesních budov, celých šedo-